

- א. משלם הכל כפי ערך הגניבה.
 ב. כפי הערך הנוכחי (רש"י). ואפשר שלשיטתו לענין הכפל, לפי מסקנת הגמרא, תלוי אם משלם דמים או בהמות. ולא מבואר להדיא.
 ג. כשעת הגניבה. (אמנם, לגבי כפל לא מבואר להדיא בגמרא וברש"י).
 ד. כפי השווי היקר. (ורבנו תם חולק).
 ה. קרן – כעין שגנב, כפל – כשעת העמדה בדין.
 ו. קרן – משלם כדמי איל (משום דינא דרבה ד'תברא או שתייה'), וכפל וד' וה' – בא לשלם טלאים – כדמעיקרא, בדמים – כשל עכשו. ולדעת ר' אילעא קנאו בשינוי ומשלם כדמעיקרא, ואינו משלם ד' וה'.

קב. איזה שינוי קונה לבדו, ואיזה קונה רק בצירוף יאוש בעלים, ומה דין יאוש גרידא, ובאיזה אופן יאוש אינו קונה לכו"ע? (סו)

שינוי גמור קונה לבדו (לדעת רבה. ולהתוס', שינוי שאינו חוזר קונה לכולי אמוראי, אליבא דבית הלל). שינוי השם – (גרוע, אבל שינוי השם טוב – מועיל לבד. תוס' ורא"ש) מועיל עם יאוש. (וכן אמרו לענין קיצוע, שמועיל עם יאוש). יאוש לבד – מחלוקת רבה ורב יוסף אם מועיל. ודוקא כשהגזן רוצה לקנות, ואם לאו – אינו קונה.

קג. א. מה דין קרבן גזול, כשגזלו בעודו חולין והקדישו, וכשגזל קרבן מוקדש? ב. משכב גזול – האם נעשה אב הטומאה של 'משכב הזב'? (סו:)

א. גזלו בעודו חולין והקדישו – אם נתיאשו הבעלים, למ"ד יאוש לבדו קונה – כשר לקרבן. ולמ"ד יאוש לבד לא קונה – פסול. (ומ"מ קדוש הוא, דאיכא יאוש ושינוי רשות. תוס'). ואם לא נתיאשו – פשיטא שפסול, ואינו קדוש כלל (תוס').
 גזל קרבן מחברו – בין לפני יאוש בין לאחר יאוש אינו עולה לא לגזלן ולא לבעלים. (והתוס' כתבו שאין הקרבן פסול. ומרש"י בלשנא קמא מ' דפסול – ע' 'אמת ליעקב').
 ב. מרש"י מבואר שאינו נעשה אב הטומאה (עכ"פ מדאורייתא, אבל מדרבנן הוכיחו התוס' שמטמא. וכן אפשר שבמגע מטמא (דובב מישרים). ושיטת התוס' שמטמא מדאורייתא, אלא שמחשבת הגזלן ויחודו אינם מועילים מידי).

קד. א. מה דין שינוי השם החוזר לברייתו?

ב. באיזה אופן אמרו ששינוי השם (שאינו חוזר) – אינו שינוי לכו"ע?

א. רבי זירא אמר שאינו מועיל (ושתני שיטות בתוס' אם לא מהני אפילו בצירוף יאוש). ורב יוסף משמע שחולק.
 ב. לגבי פסול מקוה מדרבנן אין מתחשבים בשינוי השם – בצניור שקבעו ולבסוף חקקו.

קה. חיוב ד' וה' בטביחה ומכירה – האם הוא בשטבח או מכר לפני יאוש, או לאחריו, או בשני המקרים גם יחד? (סח)

חיוב דו"ה בטביחה קיים לפני יאוש לכל הדעות, ולדעת הסוברים יאוש לבדו – לא קונה (רבי יוחנן, רבי אלעזר, עולא, רב ששת, רב נחמן ורב יוסף, ועוד), חייב גם בטובח לאחר יאוש. ולסוברים יאוש – קונה (רב, רבה) – אינו חייב, ששלו הוא טובח.
 במכירה – לסוברים יאוש – קונה, אינו חייב אלא כשמכר קודם יאוש. לסוברים יאוש – אינו קונה, יש אומרים (רבי אליעזר ורב ששת) שחייב רק לאחר יאוש, שהועילו מעשיו, אבל לפני יאוש אין זו מכירה אמיתית, כי עדיין ברשות בעלים היא קיימת. וי"א (רבי יוחנן ורב נחמן) שחייב גם לפני יאוש.